

Arrest

nr. 57 007 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 januari 2010 dient verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 4 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoekster niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Luidens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Rahovec en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 2005-2006 ontdekte u dat u homoseksueel bent. Niemand in uw familie was hiervan op de hoogte. U vertelde het in 2005 of 2006 wel aan uw beste vriend, B. K.(...), waarmee u in klas zat. Aangezien hij de enige was die op de hoogte was van uw geaardheid, verdenkt u hem ervan deze persoonlijke informatie doorverteld te hebben aan andere leerlingen, waardoor u meer en meer problemen ondervond. Sinds 2005-2006 werd u in toenemende mate beledigd, bedreigd en aangevallen door uw medeleerlingen. Ze duwden en schopten u. Toen u de klastitularis daarover aansprak, kreeg u het antwoord dat er niets kon aan gedaan worden. Omwille van die problemen stopte u in 2008 met school. Omdat het nieuws dat u homoseksueel was snel de ronde deed, begon u ook op straat problemen te ondervinden. U ging meermaals bij de Kosovaarse politie (KP) bescherming zoeken. Ze beloofden telkens dat ze u zouden helpen en stappen zouden ondernemen, maar dat hebben ze volgens u nooit gedaan. U ging uw ontevredenheid over de KP nooit aanklagen bij de Ombudspersoon. Ook bij de internationale instanties EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force) zocht u geen hulp, omdat die instanties samenwerken met de KP, in hetzelfde gebouw werkzaam zijn en toezicht houden op de KP. Een maand voor uw vertrek naar België begon u, na 4 jaar vriendschap, een relatie met Besnik Kollari. Tijdens die maand ontmoetten jullie elkaar in een leegstaand huis in Rahovec, of in een café in Prizren. Aangezien u daar nooit problemen ondervond, stelde u voor aan B.(...) om samen in Prizren te gaan wonen, maar hij aanvaardde dat niet. Om die reden en omdat u geen uitweg vond voor uw problemen en schrik had vermoord te worden, besliste u uit Kosovo weg te vluchten. Aangezien uw familie niet op de hoogte was van uw geaardheid en uw daaraan gelinkte problemen, vertelde u hen enkel dat u bij uw neef, A. H.(...), hier in België wilde komen wonen. Na een tocht van 5 dagen arriveerde u op 4 januari 2010 in België en diende u hier de volgende dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), uitgereikt te Prishtinë op 5 juli 2006 en uw rijbewijs van UNMIK, uitgereikt op 19 september 2006.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde relatie met B .K. (...) geen geloof kan gehecht worden. Ofschoon hij jarenlang uw beste vriend was en u net voor uw vertrek uit Kosovo gedurende een maand een relatie met hem zou gehad hebben, bleek dat u maar heel weinig informatie over B. (...) kon geven (CGVS, p. 5). Zo kende u Besniks geboortedatum en -plaats niet, kende u de namen van zijn ouders niet, wist u zijn adres niet en was u niet op de hoogte van zijn relationele verleden (CGVS, p. 7-8). Voorts dient te worden gewezen op onlogischheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen over uw beweerde relatie met B. (...). Zo is het vooreerst merkwaardig te noemen dat u een relatie met B. (...) begon, aangezien u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde hem te verdenken van het uitbrengen van uw geaardheid aan uw schoolgenoten, waardoor u meer en meer problemen ondervond en zich uiteindelijk genoodzaakt zag Kosovo te verlaten (CGVS, p. 5 en 6). Toch vormde dit geen belemmering voor u om een relatie met hem te beginnen en zelfs voor uw vertrek uit Kosovo aan hem voor te stellen om samen te gaan wonen in Prizren (CGVS, p. 10). In het licht van deze vaststellingen zijn uw verklaringen dat u B. (...) niet inlichtte over uw vertrek uit Kosovo en na uw vertrek uit Kosovo ook geen enkel contact met hem meer wenste te hebben omwille van uw vermoeden dat hij mogelijks aan anderen in het verleden heeft verteld dat u homoseksueel bent, geheel onlogisch (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze opmerkelijke ongerijmdheid in uw relaas, bleef u een duidelijk antwoord schuldig. U geraakte niet verder dan te herhalen niet zeker te weten of hij het was die toentertijd uw homoseksualiteit in de openbaarheid bracht (CGVS, p. 8). Het is slechts een vermoeden dat u heeft aangezien hij de enige persoon was waartegen u in het verleden hierover verteld hebt en u uw seksuele geaardheid voor de rest angstvallig verborgen hield voor uw naaste omgeving. Zo vertelde u het niet aan uw familie omdat ze het niet zouden aanvaarden (CGVS, p. 5) en hield u zich tijdens gesprekken over homoseksualiteit met schoolgenoten altijd afzijdig en u begon er nooit een discussie over, omdat u niet wilde dat ze zouden weten dat u homoseksueel was (CGVS, p. 6). U begaf zich ook

nooit in homoseksuele middens (CGVS, p. 5 en 6). Gelet op impact van dit vermoeden op uw relatie met B. (...) is het evenwel geheel ongeloofwaardig dat u nooit heeft geprobeerd dit gegeven uit te klaren door B. (...) expliciet hierover vragen te stellen (CGVS, p. 10). Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met B. (...) en het publiekelijk geraken van uw homoseksuele geaardheid volledig op de helling. Hierdoor kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor beweerde in Kosovo gekend te hebben.

Deze laatste bevinding wordt bijkomend ondersteund door het feit dat uw verklaringen over het optreden van de Kosovaarse politie in deze niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U stelde voor de aanvallen tegen uw persoon omwille van uw homoseksuele geaardheid in totaal 7 a 8 keer de hulp van de Kosovaarse politie te hebben ingeroepen. Deze zouden evenwel nooit iets ondernomen hebben (CGVS, p. 14). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Kosovo onder UNMIK-bestuur een wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau gekregen heeft. Hoewel het niet te ontkennen valt dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit nog steeds stigmatiseert, blijkt dat het klimaat ten aanzien van homoseksuelen toleranter geworden is. Dit is ondermeer de vrucht van publieke campagnes die homofobie bestrijden. Daarnaast blijkt uit deze informatie tevens dat als iemand op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld, de Kosovaarse politie wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen en dat de politie, met de steun van EULEX, zal ingrijpen. Voor diegenen die vervolging vrezen zijn er voldoende wettelijke procedures voorzien voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Uit deze informatie komt tevens naar voor dat als de Kosovaarse politie in particuliere gevallen haar werk niet goed doet, burgers zich tevens kunnen richten tot EULEX die controlerend optreden. Ofschoon u op de hoogte bleek van het bestaan en de taken van EULEX liet u evenwel na zich vervolgens tot deze instantie te richten (CGVS, p. 14). Uw motivatie om zich ook nooit voor uw problemen tot een homoverening in Kosovo te wenden - met name dat u niemand informatie durfde te vragen over dergelijke organisaties - overtuigt evenmin (CGVS, p. 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en uw rijbewijs) zijn evenmin van die aard om bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), alsmede van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet en een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Gelet op de verwevenheid van de beide middelen, worden ze samen onderzocht.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Voor zover verzoeker doet gelden dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd om welke reden hij niet voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, blijkt na lezing van deze beslissing dat hij dwaalt: de verwerende partij achtte het asielrelaas op verschillende vlakken ongeloofwaardig, zodat het niet kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in het licht van de vluchtelingenconventie, noch in dat van de subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op verzoeker. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Het is vervolgens de taak van verwerende partij die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoeker voert aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en de eraan gekoppelde besluitvorming van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij van mening is dat de bestreden beslissing de kern van zijn asielrelaas ongemoeid laat en verwerende partij hem bijgevolg op grond van zijn verklaringen en zonder enige twijfel het statuut van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming had moeten toekennen. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' en verwijst naar rechtspraak dienaangaande. Hij stelt dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid tot een welbepaalde sociale groep behoort en houdt voor dat homoseksualiteit in Kosovo leidt tot effectieve strafvervolging of ernstige discriminatie. Dit klempt volgens verzoeker des te meer daar hij van Albanese origine is en de meeste Albanezen de Islamitische religie belijden, wat niet valt te rijmen met een homoseksuele geaardheid. Verzoeker besluit dat hij aldus voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of zijn vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing, zo stelt verzoeker, wordt niet betwist dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking nog steeds de homoseksuele geaardheid stigmatiseert. Hij erkent dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid niet kan leiden tot het vluchtelingenstatuut en benadrukt dat er sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en van 'vervolging' en stelt dat dit ook de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, kan betreffen. Verzoeker heeft net daarvan te lijden: hij heeft zich herhaaldelijke malen tot de politie gewend, doch zonder enig resultaat. Hij acht de verwijzing in de bestreden beslissing naar het functioneren van de Kosovaarse politie en de bijstand daarbij van de EULEX Police Component niet afdoende als garantie op hulp en bescherming bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, en concludeert dat de verwerende partij onvoldoende heeft onderzocht of verzoeker bij zijn terugkeer beroep zal kunnen doen op deze bescherming. Betreffende de moeilijke taak van het bewijzen van zijn gegronde vrees brengt verzoeker aan dat hij het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land meedraagt.

2.8. Verzoeker houdt vast aan zijn asielrelaas en poogt dit kracht bij te zetten door het schetsen van een theoretische uiteenzetting betreffende 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' omwille van zijn homoseksuele geaardheid, en betreffende zijn gegronde vrees voor vervolging die hij relateert aan de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Hij gaat daarmee volledig voorbij aan het gegeven dat zijn asielrelaas in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze, ondersteund door de stukken van het administratief dossier en betreffende de kern van zijn asielrelaas, ongeloofwaardig wordt bevonden omwille van zijn onwetendheid en een serie van vaagheden, tekortkomingen en onlogische verklaringen in de door hem afgelegde opeenvolgende verklaringen betreffende zijn relatie met Besnik en het publiekelijk gesteld zijn van zijn homoseksuele geaardheid. Aangezien geen van de motieven overtuigend door verzoeker worden weerlegd -het louter herhalen van het asielrelaas is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278) - treedt de Raad de ter zake pertinente motieven van de bestreden beslissing bij.

Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan het volgende:

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

In die optiek is het motief in de bestreden beslissing aangaande de beschermingsmogelijkheden die verzoeker kunnen worden geboden in zijn land van herkomst dan ook determinerend, aangezien het betrekking heeft op een van de grondvoorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit motief is gestoeld op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker brengt, loutere beweringen over de onwil of onbekwaamheid van de politie buiten beschouwing gelaten, geen enkel argument bij dat de Raad zou toelaten deze informatie in een ander daglicht te stellen. Aangezien de bewijslast bij het indienen van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, kan hij er niet mee volstaan te stellen dat de verwerende partij onvoldoende heeft onderzocht of verzoeker bij terugkeer zou kunnen rekenen op bescherming. In de bestreden beslissing werden verzoekers verklaringen immers getoetst aan de voorhanden zijnde landeninformatie, waarna werd geoordeeld dat de verklaringen er niet mee strookten. Het stond hem vrij deze informatie te ontkrachten door het voorleggen van een begin van bewijs aangaande zijn beweerdelijke vruchteloze zoektocht naar bescherming door zijn autoriteiten, doch er ligt geen enkel stuk voor. Dat het voorleggen van bewijzen een moeilijke zaak is, omdat asielzoekers vaak een wantrouwen hebben tegenover administratieve beslissingen in eigen land, kan geen soelaas brengen, gelet op hetgeen sub 2.6. reeds werd gesteld, en gelet op het feit dat het indienen van een asielaanvraag op zich reeds een blijk is van vertrouwen in de instanties van het onthaalland.

Ten slotte kan nog worden gesteld dat, tegenover het motief met betrekking tot de ter plaatse geldende wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau, verzoekers loutere bewering dat hij in Kosovo zal worden blootgesteld aan ernstige strafvervolging geen hout snijdt. Zo geldt er in Kosovo wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau, blijkt het klimaat ten aanzien van homoseksuelen – ondanks blijvende stigmatisering – toleranter, blijkt dat de Kosovaarse politie, bijgestaan door de EULEX Police Component, voor bescherming kan en wil zorgen en daadwerkelijk ingrijpt en blijken er voldoende wettelijke procedures voorhanden voor de vaststelling, vervolging en bestraffing van misdrijven (Landeninformatie, administratief dossier, stuk 2, Landprofiel Kosovo 29 mei 2009 Migrationsverket (vertaling uit het zweeds)).

In zoverre in de bestreden beslissing wordt erkend dat homoseksuelen nog steeds worden gestigmatiseerd, en verzoeker gewag maakt van ernstige discriminatie, is dus niet aangetoond dat ook de overheid zich hieraan beschuldigt en dat, voor zover burgers dat doen, verzoeker niet zou kunnen rekenen op bescherming.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt het determinerend bevonden weigeringsmotief, noch de motieven die betrekking hebben op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De middelen kunnen niet worden aangenomen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS